

MÁDI BEÁTA

vizuális versei

ÍROK

Fent maradok, amikor

lefekszel.

A FAL

leomlott, és a-p-r-ó-d-a-r-a-b-o-k-r-a-t-ö-r-t.

ESIK

csepp-
en-
ként

h
u
l
l
o
t
t
a
z
e
s

ő, majd egy pillanatra, *ismétösszegyűltavíz.*

A VONAL

Hiába minden, ha egyszer kiegyenesedik és
őtehzemletré men élefazssiv

TÓPARTI CSEND I.

Psztt-----!

TÓPARTI CSEND II.

*Az ujját szája elé tette:
pszt - suttogta, és tényleg
csönd lett, olyan némaság,
amit már hallani lehetett.*

Ketten voltunk.

A levelek zörögtek, a szél
körüöttünk ólalkodott, fején
pajzán gondolat suhant át,
döntött, - s besurrant
blúzom, alig gomb tetején,
hol rés kínálta nyílás, - jólesett
a finom, éjszakai szeretet, s te
ott, láttam tekinteted,
mosoly ült arcodon, majd amikor
egy hullám csapkodni kezdett
a lépcső víz áztatta fokán, - hűvös
bizsergés futkározott, -

a part,
láthatatlan zuga,
minden
zajt magánál tartott,
a lombsusogás,
a kéreghullás,
száraz levél moccanása,
vízbe hulló halak
loccsanó zaja
együtt lett hangos

*ahogy kezed, a csend
minden apró lélegzetét
kiemelte, a temérdek zöreje,
hatalmas halmazából.*